

JORIS VINCKEN

Saamie Vincken, dochter van Joris, opent in 2008 een van de grootste dialoogsessies ooit in Nederland gehouden. Saamie legt aan medeorganisator Ivo Valkenburg – en aan de ruim 500 deelnemers van deze VVP-bijeenkomst – de spelregels uit van de dialoog.

“Ik ben aan het rouwen”. Een paar weken geleden belde Ivo me over de piano die net vanuit Nederland in zijn Roemeense paradijs afgeleverd was. En hij vertelde dat hij aan het rouwen was.

Ik ben aan het rouwen

We leerden elkaar ongeveer twintig jaar geleden kennen. Vol passie werkten we aan een project om de wereld een beetje mooier te maken. Het was vriendschap op het eerste gezicht (zoals veel mensen dat met Ivo voelden). Behalve zijn enorme enthousiasme, inspireerde hij me vooral met zijn lef en eerlijkheid. De financiële expert die spreekt over zijn worsteling met geld, de inspirator die even geen inspiratie had, de vrije man die soms beklemd werd door zijn zachtheid, de unieke manier waarop hij zijn vrouw Lili leerde kennen. Geen moment pochte hij over zijn expertise op vele gebieden, hij inspireerde met zijn menselijkheid, niet zijn successen.

Veel mensen noemen zich een verbinder, Ivo was het zonder het te hoeven benoemen. De lijst aan mensen die elkaar door hem hebben leren kennen is lang, heel lang. Als je Ivo kende, heeft hij waarschijnlijk ook jou met anderen in contact gebracht. Zakelijk heb ik veel aan hem te danken, maar dat is maar een fractie van zijn rol in mijn leven. Ik mis hem en toch mis ik hem geen moment, want zijn plek in mijn hart is onsterfelijk.

Onze gesprekken gingen altijd over de liefde en uitdagingen van het leven. We deelden de passie steeds eerlijker naar onszelf te zijn, voorbij de opsmuk van wereldse successen. Tekenend in veel van zijn projecten is hoe hij doorlopend anderen in het licht zette, zoals hij dat ook doet in zijn laatste boek ‘Niet gewicht voor de wereld’. Als geen ander zag hij de liefde in anderen en droomde ervan dat met de wereld te delen.

“Ik ben aan het rouwen”, zei hij in dat laatste telefoongesprek. Hij was moe. Niet alleen omdat lichaam toen al, zonder dat hij het wist, ziek was, maar hij was moe gestreden. Zijn hele leven stond hij voor iedereen klaar, maar de grootste uitdaging was onvoorwaardelijk voor zichzelf klaar te staan. Hij rouwde omdat hij steeds meer het geweld voelde in zijn streven naar een betere wereld. Het deed hem pijn afscheid te nemen van dat ideaal en te durven vertrouwen, diep te voelen dat hij zelf de vrede was die hij zocht. Te voelen dat hij er helemaal mocht zijn, niet alleen zijn enorme positiviteit en licht, maar alles wat in hem voelde, verlangde, twijfelde en verdwaalde.

Exact twee weken voor zijn dood stuurde hij een voice bericht. Mooier dan

Joris Vincken: “Dankbaar dat ik je ken.”

in zijn eigen woorden kan ik het niet schrijven: “Ik voel dat ik gedragen word, net zoals wij allemaal gedragen worden. Ik ga ook geen gevecht aan, ook al ga ik mijn best doen om te leven, voor zover dat mogelijk is. Daar heb ik nog wel zin in eerlijk gezegd. Met diepe dankbaarheid voor onze vriendschap, we zijn verbonden, dat wou ik je even vertellen. Vooral de dankbaarheid dat ik je ken lieve Joris. Tot gauw.”

Ik ben dankbaar dat ik je ken...

Aloha, lieve Ivo. ■